

Ranní slunce vstává z pouštní duny,
na miskách vah vesmír zmítaný.
Pochod zkázy, budoucnost jsou ruiny,
Armageddon strachem vítaný.

Oceánem času, v návratech zázraků,
v labyrintu lží skrývá se svíce posledního svítání.

Nářek žalostný tmou a tichem zní,
slunce v barvě krve zapadá.
Z očí sálá zlý oheň vražedný,
do magického kouzla upadáš.

Bez koruny král na smrt přísahal,
sám brázdí svět, hledá grál.

Moudrost dávných let se chvěje strachem,
svatá válka zuří v nebesích.
I tichý vítr sfoukne svíci prachem,
krvavý déšť proudí do moří.

Čekáš znamení, talisman zrození, máš blízko, avšak vzdálený.

Smích i pláč vždy slýchával,
smích i pláč, když vracel se - "král".

Vzlétni výš, potom zříš světlo duhy na křídlech orlů,
vzlétni výš k oblakům, dokážeš přivolat déšť.
Vzlétni výš, ptáky zříš, slyšíš je zpívat v království bohů,
vzlétni výš k oblakům, dokážeš přivolat déšť.

Svit hvězd propadá do očí prázdných,
osvítí tvou duši znavenou,
kolik bylo slz již vyplakaných,
kráčíš za svým snem po kolenou.